Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація
"Svoboda" 30 Montgomery Street
Jersey City N J 07302
Телефони (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 279. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК СУБОТА, 8-го ГРУДНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, DECEMBER 8, 1979 No. 279. VOL. LXXXVI.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУВ ОРГАНІЗАЦІЙНІ НАРАДИ

Філядельфія, Па. — Понад 25 секретарів і організаторів Відділів УНСоюзу філядельфійської Округи взяло участь в організаційних нарадах, під час яких обговорено ряд важливих справ, зокрема організаційну кампанію та негайні заходи для досягнення організаційної квоти Округи в числі 450 нових членів. Наради відбулись у пополудневих годинах в неділю, 18-го листопада, у власному домі Округи і в них також взяли участь головний предсідник д-р Іван Флис, головний контролер проф. д-р Богдан Гнатюк, головний радний Іван Одежинський та старший обласний організатор Степан Гавриш.

Після відкриття нарад і привітання присутніх учасників, голова Окружного Комітету Петро Тарнавський попросив до слова С. Гавриша, який подав інформації про хід членської кампанії в Окрузі. Він ствердив, що Округа приєднала досі 349 нових членів та що у членській кампанії беруть участь всі Відділи, що є дуже відрадним явищем і гарантією успіху, тобто осягнення квоти на біжучий рік. С. Гавриш заявив, що в нього вже є 22 нові аплікації і звернувся із закликом до секретарів і організаторів посилити діяльність, щоб здобути ще 80 членів до кінця року.

У дальшому С. Гавриш з признанням вичислив передових секретарів у цьогорічній кампанії, а саме: А. Кушнір (секретар 83-го Відділу), який приєднав 41 нового члена, п-і Дарія Запар (347-ий Відділ) — 34 нові члени; В. Винницький (239-ий Відділ) і Т. Дуда (163-ій Відділ) по 21 членові; П. Тарнавський (375-ий Відділ) — 19 нових членів; В. Яців (32-ий Відділ) та І. Скіра (153-ій Відділ) по 15 членів; п-і Ірена Кисіль (269-ий Відділ) і Я. Кігницький (430-ий

(Закінчення на стор. 3)

Закінчується підготова для відзначення проф. Лева Добрянського

Ню Йорк, Н. Й. (УККА). — У середу, 5-го грудня, в головній канцелярії УККА, відбулися наради підготовчого комітету для відзначення 30-річчя президентури проф. Лева Добрянського в УККА, що відбуваються сьогодні вечором в готелі Рузвельт в Ню Йорку.

Д-р Лев Добрянський

В зборах взяли участь д-р Іван О. Флис, мгр Іван Базарко, д-р Володимир Душник, п-і Слава Рубель, п-і Уляна Дячук і п-і Христина Навроцька, мгр Іван Винник, інж. Є. Івашків, мгр Роман Гуглевич і Михайло Салдан.

Предметом нарад був ряд технічних справ зв'язаних з бенкетом та з участю численних представників Відділів УККА, українських центральних організацій та представників інших етнічних груп ЗСА.

Стверджено, що до часу цих зборів участь у бенкеті зголосило біля 200 гостей і ще сподіваються більше зголошень в останніх двох днях. Обговорено також програму самого бенкету, під час якого будуть короткі промови, привіти, вручення відзначень проф. Добрянському та мистецька програма.

До участи у відзначенні Президента УККА проф. Добрянського запрошено представників Українських Церков, всі Відділи УККА, українські центральні організації та представника Закордонного Представництва Української Гельсінкської групи.

ВІДГУК НА ЗАКЛИК ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УНСОЮЗУ

Високоповажані Пані і Панове Предсідники!

Виглядає, що ми, предсідники, покищо виявились кращими організаторами від касирів наших Відділів.

Вислід нашої організаційної кампанії, починаючи з 1-го листопада 1979 року, у порівнянні з вислідом кампанії наших відділових касирів, такий:

Предсідник	Відділ	Число членів
Іван Яремчук	361	3
Іван Хома	293	2
Іван Флис	267	2
Степан Куропась	423	1
Володимир Дячук	134	1
Володимир Матла	79	1
Василь Колінко	45	1
Катерина Вайтгед	47	1
Іван Свет	140	1
Михайло Закорчений	167	1
Михайло Салдан	194	1
Михайло Міщук	481	1
Марія Федак	112	1
Василь Шарван	127	1
Михайло Шпонтак	204	1

Касир	Відділ	Число членів
Іван Данківський	375	3
Ольга Осередчук	37	3
Уляна Дячук	134	2

Закликаємо інших взяти участь у цих змаганнях між відділовими предсідниками та касирами.

Нехай кожний предсідник і касир включиться в цю організаційну кампанію.

Про перебіг змагань інформуватимемо кожного тижня.

Іван Флис,
головний предсідник

ІРАНСЬКА ЛІВИЦЯ ПОДІЛЕНА ЩОДО ПІДДЕРЖКИ ХОМЕЙНІ

Табріз, Іран. — Комуністична партія Ірану, піддержана Совєтським Союзом, відома під назвою Тудег, дала доручення своїм членам і симпатикам піддержувати Аятоллу Хомейні у всіх його політичних діях для створення „ісламської республіки" в Ірані. Це відноситься також до азербайджанської провінції в північнозахідній частині Ірану, де живе біля 4 мільйонів азербайджанців, які борються за свою національну автономію та є проти релігійно-фанатичного режиму Хомейні.

Режим Хомейні заявився проти автономії для азербайджанців, а хоче встановити строге релігійне правління, яке дуже обмежує участь світських політичних груп в уряді.

Концепція „ісламської республіки" є під критикою азербайджанської Кальг Мусулманської партії, для якої піддержка комуністичної партії Тудег політики Аятолли Хомейні є певного роду відкиненням духовного провідника азербайджанців Аятолли Казема Шаріята-Мадарі, який вимагає автономії для азербайджанців. В останніх тижнях він одверто почав висловлювати сумніви щодо нової конституції, яка пропонує висунути Хомейні на становище „фаггі", себто, найвищого духовного провідника, який може відкрити чи змінити рішення уряду. Тому комуністична партія Тудег, яка в цілості піддержує Хомейні, правдоподібно на доручення Москви, має не тільки досить захитане становище серед азербайджанців, але також гостро критикована партією Федаїн (марксисти), які твердять, що Тудег „продалася" Хомейні. Минулого літа Федаїн та інша ліва партія Мусулман Муягедін та їхні озброєні партизани попали під гостру критику Аятолли Хомейні, який назвав їх „контрреволюціонерами", примушуючи їх піти в підпілля. Хомейні відомий із його антикомуністичних виступів.

Але тепер, коли Хомейні веде протиамериканську кампанію, ці „контрреволюціонери" починають діяти знову, хоча є сумніви чи їх визнає Хомейні за легітимні політичні групи, і тимбільше, чи допустить їх до участі в уряді, бо сам Аятолла Хомейні визнає себе за антикомуніста.

Партія Тудег і її протектор Совєтський Союз, правдоподібно, надіються, що під владою Хомейні вони зможуть легше розвивати свою діяльність.

Заворушення в Ірані продовжуються

Табріз. — Дня 7-го грудня, пресові агентства повідомили, що прихильники Аятолли Казема Шаріята-Мадарі захопилили місто Табріз і майже цілу провінцію, заселену азербайджанцями. Захопили теж телевізійні і радіостанції.

Того самого дня уряд Аятолли Хомейні вислав війська проти іншої національної меншини, а саме курдів, які живуть на південь від азербайджанців. Курди теж вимагають автономії і противляться новій конституції.

У п'ятницю ранком з Ірану поспівали суперечні вістки. Міністерство закордонних справ повідомило, що деякі із закладників в амбасаді ЗСА будуть незабаром звільнені, а інші поставлені під суд „за шпигунство". Натомість іранські студенти, які захопили амбасаду, заперечують можливість звільнення навіть одного закладника, аж поки ЗСА не видадуть колишнього шаха Мохаммеда Різу Паглеві.

Алєксєй Косиґін тяжко хворий

Ослo, Норвегія. — Пресове аґентство Ассошієйдет Пресс інформує, що норвезька газета, покликуючись на розмову з дочкою Алєксєя Косиґіна, голови Ради Міністрів СССР, пише, що совєтський прем'єр тяжко хворий. Згадане аґентство відмічує, що це фактично перше підтвердження від родини про хворобу Косиґіна, який залишив свою працю в Кремлі в половині жовтня ц. р. і від того часу його ніхто публічно не бачив. Ходили поголоски, що він пережив другий тяжкий удар серця і перебуває на лікуванні у неокресленій місцевості над Чорним морем.

Дочка Алєксєя Косиґіна, Людміла А. Ґвішіяні, перебувала минулого тижня в Ослo, беручи там участь у міжнародній конференції бібліотекарів. Норвезька газета, яка покликається на розмову з нею, каже, що вона висловила надію на скоре видужання її батька і повернення до своїх щоденних обов'язків.

НТШ І СУЖА ВІДДАЛИ САЛЮТ МИХАЙЛОВІ СОСНОВСЬКОМУ

Ню Йорк (Л. В.). — Нова публікація Михайла Сосновського „Між оптимізмом і песимізмом" була центром зацікавлення чисельно зібраної українськoї публіки в Літературно-Мистецькому Клюбі Ню Йорку на Вечорі, який відбувся в п'ятницю, 30-го листопада, влаштованому Науковим Товариством ім. Шевченка і Спілкою Українських Журналістів. Від НТШ-А, під фірмою якого ця книга видана, промовляв його голова проф. д-р Ярослав Падох, в своєму слові підкресливши унікальність і великість сл. п. д-ра Сосновського, життя і плодотворна діяльність якого були припинені, правдоподібно, злочинною рукою світових змовників, тих, що на їх конті, здається, є смерть і Дмитра Галичина і Гетьманича Данила, чи болгарина Маркова в Англії та інших. Д-р Падох, з властивою йому експресією й почуттям, високо підніс всі три публікації доктора Сосновського, що появилися в бібліотеці НТШ: „Україна на міжнародній арені 1945-1965", „Дмитро Донцов — політичний портрет" і найновіша — „Між оптимізмом і песимізмом", називаючи їх „найкращими серед кількох сот ентеешівсь-

Св. п. д-р Михайло Сосновський

(Закінчення на стор. 4)

ІНТЕРВ'Ю З НІНОЮ СТРОКАТОЮ ТА СВЯТОСЛАВОМ КАРАВАНСЬКИМ

Лондон/Джерзі Ситі. — Як інформовано, 30-го листопада 1979 року на Захід прибули Святослав Караванський і його дружина Ніна Строката-Караванська, відомі українські політичні в'язні та члени Української Громадської Групи Сприяння Виконанню Гельсінкських Угод. Вони мають прибути до ЗСА на початку наступного тижня, де в столиці Америки запланована пресова конференція з ними, яка відбудеться заходами Інформаційного Бюра УККА у Вашінгтоні.

Минулого четверга, 6-го грудня, ред. Осип Зінкевич у Лондоні, Англія, перевів з Ніною Строкатою та Святославом Караванським інтерв'ю для редакції „Свободи", яке друкуємо внизу:

Ніна Строката-Караванська

Святослав Караванський

ПИТАННЯ: Ваш виїзд на Захід був із власної волі Вашої чи вимушений?

НІНА СТРОКАТА-КАРАВАНСЬКА: Ваше питання звернене до нас, української родини. Якже ж може українець добровільно покинути свою землю, свій край? Проте ми змушені були це зробити. Зараз виїхали ми не безпосередньо з України, ми виїхали з Москви, а перед тим, ми перебували під поліцейським наглядом у Тарусі, містечко в центральній Росії. Отже, ми вже давно змушені були покинути рідну землю, рідний край, а зараз наш виїзд треба розглядати, як виїзд за межі Радянського Союзу. З Радянського Союзу ми виїхали охоче.

СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ: Так я можу говорити, але це може бути повторення, тому що тут справа така, що як би не було утисків отих, наляків і всякої можливости переїздити з місцевости до місцевости, якби цього всього не було, якби нам давали свободу, так би мовити, нормально, як громадянам совєтським жити, то ми, очевидно, не виїхали б. Тут ще друге питання Ніна забула, що її було попереджено вже, що як вона не припинить свою діяльність, вона буде засуджена. Отже, вона стояла перед дилемою: або виїхати, або сісти до лагерів. Іншими словами це було вимушено під загрозою арешту, вона вимушена і я вимушений були разом з нею виїхати.

ПИТАННЯ: Чи Ваші перші враження про Захід відповідають уявленням зложеним під впливом радянських джерел інформацій?

Н.СТРОКАТА: Ви знаєте нас, як дисидентів. То чи ж може бути в дисидента уявлення про світ таке, яке складається під впливом джерел радянської інформації? Але ж мушу відповісти на поставлене питання конкретно. Безперечно — в нас несподівані враження, несподівані почуття. Я би хотіла сказати, що ми потрапили в інший світ, якийсь інший часовий період. Одні наші друзі, які раніше від нас виїхали на еміґрацію, вони кажуть, що в них було таке відчуття, ніби вони потрапили в іншу цивілізацію. Очевидно, не побоюючись плягіяту, ми з чоловіком могли би сказати те саме, щось зовсім нове, але ж ми ще не цілком готові, щоби схарактеризувати в чому саме полягає те нове. Скажу тільки так, відчуваєш, що перебуваєш у вільному світі. Оте узагальнене враження того, що ми встигли побачити у Відні і Англії.

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Так, я маю додати до цього, що ми не мали уявлення про той розмах захисту нас, який мав місце на Заході, таких організацій, як „International Amnesty", як „Смолоскип" і як навіть — от ми зараз перебуваємо не в Лондоні, а у містечку колко Лондону у Гарлові. Тут у Гарлові було кілька активістів „International Amnesty", які протягом 10-ти років захищали мене і Ніну, виходили до амбасади совєтської у Лондоні і робили, значить, пікети перед амбасадою. І все це говорить, що ми про той розмах абсолютно нічого не знали. А виходить, що нас захищали і мабуть, що саме через той захист нас так і випустили, фактично випхали зі Союзу, тому, що не хотіли дальше такої дискридитації. Совєтська влада не хотіла дальше такої дискридитації. Цього ми дійсно не знали. Ми не знали про діяльність „Смолоскипу", не знали про діяльність „International Amnesty", і про тих от ентузіястів і активістів, таких як пані Едіт і її чоловік Фред Ґордон. Ну, а так, в основному, звичайно, уявлення про Захід ми мали, і хоча деякі дрібниці, звичайно, нас дивують, в хорошому розумінні дивують, що все так гарно злагоджене життя, повно продуктів, повно промислових товарів і т. д. Ну, я не буду багато говорити. Мені здається, що всі, що були в Совєтському Союзі і прийшли на Захід, бачать різницю між двома світами. То — світ нестатків, а — це світ благополуччя, і так би мовити, ну „prosperity" — розквіту.

Н. СТРОКАТА: А ще хочу сказати, що це світ, в якому всі привітні одне до одного — і це нас вразило. Хоч, щоправда у наших вузьких колах, які оточували мене і чоловіка в останній час, то там безперечно теж, мають місце гарні, привітні стосунки, але ж ми говоримо не про найближче оточення, а про загальне враження, яке видобуваєш на вулиці, в транспорті. Оце привітність, чемність, прихильність, це одне з найперших вражень, яке видобули з перших кроків на Заході.

ПИТАННЯ: Як уявляєте собі Ваше подальше життя на Заході?

Н. СТРОКАТА: Я приїхала на Захід з чоловіком разом, як еміґранти, вигнанці. Але це не означає, що ми приїхали цікавитися тільки власними проблемами, вийти з того скрутного становища, в якому ми протягом майже цілого свого життя перебували. Основне, що мене зараз цікавить — це подати звідси Яців. ійбільше допомоги своїм однодумцям, колегам, з Української Гельсінкської групи. Я говорила про те, що я приїхала сюди, маючи доручення від Групи представляти інтереси отут на Заході. Очевидно — це робота не на один день. Гельсінкський рух з моєї точки зору — це сучасний, гуманітарний рух, який очевидно може мати більше ваги на благополуччя людей цілої планети, аніж може які інші заходи спрямовані на покращання клімату людських стосунків. Очевидно, цих задач вистачить на ціле життя.

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Я хочу додати до того, що я приєднаний до того, що сказала Ніна і, крім того, я уважаю, що маю просто обов'язок, що оскільки незнайомі люди і наші земляки, звичайно, українці в першу чергу, і потім незнайомі, англійці й інші — всі боролися за наше звільнення, за наш виїзд із СССР. Тому я, так би мовити, зобов'язаний все своє дальше життя віддати на те, щоб боротися за повну амнестію політв'язнів у СССР. І я для цього буду робити все, що я зможу тут. Крім того, я ще хочу розбити кілька мітів, які створились у західньому світі в наслідок отої совєтської пропаганди, нібито в Совєтському Союзі є соціяльна рівність, нібито у Совєтському Союзу є розв'язане національне питання, нібито у Совєтському Союзі існує свобода релігії. Всі ці міти я буду старатись розбивати, тому, що ці міти шкодять навіть справі миру і вводять в оману цілі величезні маси земного населення. А це все неправда. Тому проти цієї неправди прийдеться, очевидно, виступати.

ПИТАННЯ: Яка Ваша думка про основні риси діяльности Української Гельсінкської групи?

Н. СТРОКАТА: Риси Української Гельсінкської групи є передусім правозахисними і обертаються у різних сферах українського національного життя — духовній, культурній, економічній.

(Закінчення на стор. 3)

Дійшло до замирення в Родезії

Лондон. — Британський уряд повідомив, 5-го грудня ц.р., що трьмісячні переговори в справі замирення в Зімбабве-Родезії закінчилися успішно, з виїмком певних подробиць про завішення зброї поміж сторонами. Лорд Карінґтон, британський міністер закордонних справ, який був головою мирних переговорів, заявив, що переговори з провідниками лівого Патріотичного Фронту, Джошуа Нкомо і Робертом Муґабе, закінчилися успішно і тепер ці провідники переговорюють зі своїми противниками, себто дворасовим урядом в Солсбері, столиці Зімбабве Родезії.

Цей договір закінчує довголітню боротьбу, в якій згинуло 20,000 осіб і вирішує 14-річне питання незалежности, яку в цій африканській колонії проголосив Іян Смит, провідник тодішньої білої опозиції в Родезії, який не хотів погодитися з пропозицією британського уряду про створення уряду, складеного виключно з чорних африканців.

Повстанці та урядова делеґація прем'єр-міністра єпископа Абеля Музореви, вже погодилися на нову конституцію, яка позбавляє білу меншість, — яка становить всього 5 відсотків населення, — її дотеперішньої влади та передбачує нові вибори і скріплення повноправної незалежности Родезії.

В часі підготовки до виборів буде назначений британський губернатор, який буде мати до своєї розпорядимости 1,200 війська для вдержання порядку, не допускаючи до збройного зудару між 16,000 повстанців та 45,000 урядовою армією, командованою білими старшинами.

У Лондоні припускають, що тимчасовим губернатором буде Лорд Сомс, досвідчений дипломат, зять Вінстона Черчілля.

Угода між двома воюючими сторонами наступила тоді, коли британський уряд заявив, що Південна Африка не зможе тримати своїх військових частин в Родезії після прибуття британського губернатора.

Чой Кю Га обраний на тимчасового президента Кореї

Сеуль, Південна Корея. — Діючий президент Південної Кореї Чой Кю Га був обраний на пост президента цієї країни у четвер, 6-го грудня, одержавши 2,465 голосів зі всіх 2,549 членів колеґії електорів.

Спеціяльні вибори переведено для вибору тимчасового президента Південної Кореї після вбиття президента Парка Чінґ Гі 26-го жовтня ц. р., який був при владі тільки один рік з його останньої каденції, яка мала тривати шість років. Але новий президент, який був прем'єр-міністром за Парка, заявив, що він не буде служити на цьому пості до закінчення цілої каденції замордованного президента, але прикладе свої зусилля, щоб змінити „досить автократичну конституцію" після чого відбудуться нові вибори президента.

Однак, провідник політичної опозиції, Кім Йонґ Сам, голова Нової Демократичної Партії, заявив, що тимчасовий президент і генерали, які тепер в час „надзвичайного стану" мають фактичну владу у своїх руках, не повинні переводити нових виборів, але повинні були сконцентрувати свої зусилля на негайну зміну конституції, яка, на його думку, була так написана в 1972 році, щоб запевнити владу колишньому президентові.

Колеґію електорів вибрано в травні минулого року з листи кандидатів, які були прихильно наставлені до Парка.

Крім Джонг Піль, голова проурядової партії, в опінії опозиції старається відложити всенародні вибори нового президента так довго як можна. Його ціллю, на думку опозиції, є дати своїй партії час і нагоду перегрупуватися після вбиття Парка та зміцнити свої позиції проти можливої кандидатури опозиційного провідника, Кіма Йонґа Сама, чи будь-якого іншого кандидата в нових виборах.

НОВІ ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕЛЬСІНКСЬКОЇ ГРУПИ

Ню Йорк. — В останньому часі до Української Гельсінкської групи вступило одинадцять нових членів, щоб тим поліпшити її діяльність. Закордонне Представництво Української Гельсінкської групи інформує, що новими членами стали: Федір Клименко, Зиновій Красівський, Петро Розумний, Іван Сокульський, Ярослав Лесів, Стефанія Шабатура, Оксана Попович, Богдан Ребрик, Данило Шумук, Юрій Шухевич і Святослав Караванський. Останній, як відомо, перебуває вже на Заході, разом із своєю дружиною Ніною Строкатою, теж членом цієї Групи.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

За єдність християн

Папа Іван Павло II був першим Вселенським Архиєреєм, який вислухав у Стамбулі (колишньому Константинополі — Царгороді) православну Богослужбу та у своїх нарадах із Вселенським Патріярхом , Дімітріюсом I дійшов до порозуміння, щоби створити спільну Комісію теологів для устійнення розбіжностей, які існують між Православною і Католицькою Церквами з метою дійти до їхньої злуки, тобто до привернення тієї єдности, яка існувала до 1054 року, коли за царгородського Патріярха Керулярія дійшло до розриву між Царгородом і Римом.

Але Папа Іван Павло II не був першим, який мріє про заведення повної єдности в християнському світі. Адже Другий Ватиканський Собор, що його скликав великий духом і розумом Іван XXIII посилив той екуменічний рух, що його підтримували і його наступники: Павло УІ та Іван Павло I. І коли розкол у Церкві вперше стався в XI сторіччі, то однією з його поважних причин був факт, що на апостольському престолі засідали деякі духовники, які не вміли зберегти в Церкві лад і високий рівень етики. Тепер ми є щасливими свідками, що всі названі вище Вселенські Архиєреї — це постаті непересічної мірки. Екуменічний рух існував у теорії — Папа Іван Павло II рішив підштовхнути його в напрямку практики. Чому саме теперішній Папа? Дуже просто і логічно: бо він став першим наступником святого Петра, який безпосередньо, з власного досвіду пізнав, що таке безбожницький комунізм і що таке оперта на принципі аморальности і безетичности большевицька влада. І він перший, який зрозумів, що тому безбожницькому світові, що задурманений злочинною ідеєю потреби завоювання всього світу, треба протиставити з'єднаний хрисриянський світ. Папа не має світської влади, але має ту владу, яка всилі перевести єднання у сфері духа. І він це робить — він заманіфестував це своє змагання своєю історичною подорожжю до Туреччини та своїми розмовами з головою Вселенської Православної Церкви.

Ми, українці, можемо тільки радіти тим кроком сучасного Папи. Український нарід, як ледве чи будь-котрий інший, зазнав на собі страхіття московського большевицького режиму. Москва знищила Українську Автокефальну Православну Церкву, Москва знищила Українську Католицьку Церкву, комуністична Москва продовжує традицію царської Росії у користуванні своєю Православною Церквою з її патріярхатом у Москві, як одним із засобів русифікації та деморалізації всіх поневолених Москвою народів. Православна Церква в СССР є власне одним із могутніх засобів ламання характерів і викорінювання гідности і гордости неросійських народів. У Польщі, чи Мадярщині, де існує традиційна глибока вірність тамошній Католицькій Церкві, збереглися національна гідність і гордість — у Польщі ніхто не зважиться голосно говорити на вулиці по-російськи, бо це погрожує товариським бойкотом. Але, наприклад, у Чехо-Словаччині розмірно короткий час тамошнього володіння Москви довів уже до такого спідлення чеської комуністичної верхівки, що кілька днів тому, на засіданні Ради Безпеки Об'єднаних Націй чеський амбасадор промовляв — по-російськи! А раніше амбасадори Чехо-Словаччини користувались французькою мовою.

На зустрічі Івана Павла II і Дімітріоса I підкреслювано потребу релігійної толеранції і тавровано релігійний фанатизм і релігійну нетерпимість. Славити Господа, у нас, українців, вже тільки нечисленні незрячі одиниці переводять в загальному національному, політичному, культурному і товариському житті різниці між православними, католиками і євангеликами. Вони не знають, що єдина розбіжність в українському суспільстві є поміж тими, які визнають 4-ий Універсал і змагають до відновлення української ні від кого незалежної державности і тими, які далі належать до породи „варшавського сміття, грязі Москви", що її таврував Шевченко. Віра в одного Бога єднає всіх християн та навіть не-християн. Це той монотеїзм, який противиться визнаванню поганських численних божків. Ця духова єдність не потребує обов'язкової й організаційної єдности. Але, коли Папа Іван Павло II змагає до тієї єдности, здаючи собі справу, що вона не прийде швидко,— то робить історичне діло.

I. Світ

КИТАЙСЬКО-МОСКОВСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ

[1]

У Москві відбувалася конференція представників Кремлю й Пекіну для полагодження різних справ. Не було, однак, зазначено в пресі про точну програму тих нарад. Проте, треба зазначити, що в Пекіні були оприлюднені досить гострі промови лідерів Китаю у справі тих радянсько-китайських взаємин, які потребували розрішення або полагодження. Головна справа: устійнення кордонів та визнання Москвою, що Росія царська незаконно загарбала великі китайські простори на Далекому Сході та на заході Сінкянгу (Туркестану).

Тепер, в другій половині XX століття важко говорити про поворот загарбаних територій, бо то все трапилося в половині або раніше минулого століття.

Були переговори та були подані деякі деталі про переговори між цими державами в Хабаровську, які відбулися з десять років тому, але конкретного полагодження, здається, не сталося досі. Москва лише визнала право китайців на вживання річки Амуру, зокрема у важливому районі гирла річки Уссурі, яка впадає в Амур, та обговорювали справу приналежности одного з островів, що там знаходиться, біля якого проплівають пароплави, а на ньому збудовані різні совєтські укріплення.

Однак, обидві сторони проводять т. зв. холодну війну та друкують не тільки пропагандивні статті у своїй пресі, але також книжки, про які буде мова в цій статті, бо вони дають нам основу для більш точної аналізи совєтсько-китайських відносин та їхнього майбутнього.

Про вийнятково-важливе книжкове видання ми дізнаємось з критичної розвідки в совєтському далекосхідньому журналі. В журналі критикують „китайську спробу фальшування історії взаємин зі старою Росією", зокрема у статті М. І. Сладковського п. н. „Об основных аспектах маоистской фальсификации истории". Стаття досить цікава та повчальна й розкриває приховані тенденції Москви оправдати московські експансії в Азії, а також, очевидно, в інших місцях, як на Кавказі та супроти України і Балкан зокрема.

У совєтській історіографії давно вже панує думка, що окупація Росією була позитивним явищем для сусідніх „малокультурних" народів, зокрема в Азії. Тому історичні праці, в яких пробують насвітлити історію окремих азійських народів, як напр., казахського, підпадають суворій цензурі. Під час останньої війни була видрукована історія Казахстану від старовинних часів до початків цього сторіччя. Цензура Москви оголосила її продуктом націоналізму й заборонила її, бо автори старалися дати об'єктивну історію свого народу та його боротьбу проти царського режиму.

Автор М. Сладковський пише, що в Китаї вийшла в чотирьох томах „Історія агресії царської Росії в Китаї" в 1978 році. Він розглядає кожний том і пробує оспорювати зміст, але свідомо замовчує дуже багато фактів, які відкидають його пояснення або викликають сумніви щодо їх точности. Ми ж рекомендували б йому та взагалі совєтським історикам розглянути уважно та вивчити двотомову працю Джана Баделея п. н. „Історія Сибіру", видану в Лондоні ще перед Першою світовою війною. Це є найліпша історія Сибіру, шкода тільки в тому, що вона доведена до часів царювання Олексія Михайловича, себто до 1676 р. Другий том цієї праці присвячений головно мапам давнини, себто до кінця XУII століття. Це є найкраща історія дотепер.

Нам пощастило простудіювати ці два томи ще в Тайпеї, діставши їх за допомогою проф. Фанга та ін. Сотні сторінок виписок та коментарів становлять невичерпне джерело для студій, більшість яких була зібрана в архівах Москви. Але ні один з московських істориків не зміг написати так, як це зробив англієць Баделей, який, між іншим, двічі їздив до Сибіру й на Далекий Схід. Його праця ніби становить продовження першої історичної праці про Далекий Схід та його окупацію Росією, яку написав географ Равенстейн.

Баделея московські історики майже ніколи не згадують, бо його праця — це нарис експансійної політики царських часів, а вони не люблять згадувати або критикувати такі роботи, а сучасні нащадки царів просто ігнорують всі ті праці, в яких критикується експансійна політика Росії, що появилися перед большевицькою революцією, навіть історика-марксиста М. Покровського ніколи не згадують, бо він викривав ту експансію-імперіялізм царської Росії.

Автор Сладковський пише, що китайці фактично нічого не побудували на Амурі і там немає слідів їх впливів. Що вони в часи династії Мингів зробили „небольшие експедиции по реке Сунгари в низовья Амура..." Але це неправда, бо коли Равенстейн мандрував аж до Миколаївська на Амурі, то він бачив руїни храму будійського, який залишили москвини, та пише про існування „кордонних каменів" з належними написами китайською та манджурською мовами, що стояли вздовж Станового кряжу, що відділяли Амурщину від Якутії.

(Продовження буде)

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ — ЦЕ ГОТОВИЙ СПАДОК

Як уже було подано в попередній статті, забезпечення — це готовий спадок, який після передчасної смерти забезпеченого (голови родини) залишається його жінці і дітям.

У цій статті також стверджено, що єдиним засобом дійти до готового спадку — це придбати відповідне життьове забезпечення, висота якого повинна основуватись на заробітній платні забезпеченого) з огляду на спроможність плачення вкладок). При тому теж треба брати до уваги ще інші засоби здобуття майна, а то ощадності, інвестиції, Соціяльне Забезпечення та інші забезпеченеві пляни.

Дальше, там було сказано, що кожен повинен індивідуально підходити до свого забезпеченевого пляну в залежності від кількости осіб в родині, своїх заробітків та плянування майбутнього для цілої родини.

Самозрозуміло, що забезпеченевий плян повинні виготовляти спільно чоловік і жінка. При цьому конечно встановити категорії потреб і їхній пріоритет.

Висота суми забезпечення повинна бути така, яка б на випадок передчасної смерти голови родини виповнила ті фінансові прогалини, що їх не можуть покрити ощадності, чи Соціяльне Забезпечення, а це видатки, зв'язані з освітою дітей, чи навіть фонди, потрібні на скромний прожиток родини.

Життьове забезпечення повинен взяти батько родини на своє життя, бо він є головним хлібодавцем родини.

На першому місці в плянуванні придбання готового спадку повинно бути рішення набуття відповідного забезпечення. Висота забезпечення повинна бути устійнена зразу після того, як рішено його придбати. Вона повинна залежати від заробітку забезпеченого, з огляду на конечність плачення вкладок. Усі інші потреби треба відсунути на час, коли заробітки забезпеченого збільшаться і його бюджет зможе подолати інші зобов'язання. При тому треба завжди мати на увазі, що цей плян повинен бути гнучкий, який можна б зміняти залежно, як цього вимагатимуть обставини.

Український Народний Союз має в пляні заангажувати до праці професійних продавців життьового забезпечення, які допомагатимуть місцевим секретарям і організаторам професійною порадою, які то роди і висоти сум забезпечення є корисні і потрібні окремим проспектам — українцям.

Тому, хай це не заскочить Вас, коли до Вас, як до проспекта на члена УН-Союзу, прізвище якого подав нам секретар місцевого Відділу УНС, зголоситься телефонічно професійний продавець нашого забезпечення, щоб обговорити з Вами потребу і користі забезпечення. Прийміть його гостинно, так, як велить старий український звичай. Він поінформує Вас, чи, чому та яку суму забезпечення Ви потребуєте, а також впевнить Вас, чи те забезпечення, яке вже маєте, є достатнє. Правдоподібно також, він занотує собі Ваше прізвище, щоб після 3-ох чи 5-ох літ могти перевірити, чи Ваші родинні обставини змінилися, а з тим і Ваші потреби забезпечення.

Якщо Ви зацікавленні в оцінці майна, потелефонуйте до нашого головного організатора п. Василя Оріховського на число (201) 451-2200, а він пришле Вам професійного продавця, який, без ніяких зобов'язань з Вашої сторони, дасть Вам потрібні інформації. Для цього він мусить дістати від Вас такі дані:

1) Який є Ваш річний дохід; 2) Які є Ваші маєткові засоби (ощадності, уділи (ставки), бонди і т. п.).

3) Як зависока під цю пору є сума Вашого життьового забезпечення;

4) У випадку Вашої передчасної смерти, скільки готівки потрібно було б родині на покриття коштів, зв'язаних із недугою, похоронами, зворотом евентуальних позичок, заплаченням податків і т. п. Всі ми знаємо, які сьогодні високі кошти похоронів і тому конечно треба до цього зазлалегідь приготуватися.

5) Які потреби і вимоги має тепер Ваша родина і наскільки вони можуть зменшитися після Вашої передчасної смерти.

6) Запевніть Вашій родині задержання дому. Забезпечіть, щоб на випадок Вашої смерти родина могла повністю сплатити позичку на дім, або сплачувати її місячно з фондів, передбачених забезпеченням виключно на цю ціль. Деякі недорогі грамоти УНСоюзу є саме подумані на цю ціль.

Існує ще й така можливість, що після Вашої смерти родина продасть дім, але завжди майте на увазі те, щоб вона не мусіла робити того скоріше, як 6 місяців до 1 року після Вашої передчасної смерти.

7. Який є статут Вашої родини; (число осіб, їхній вік, їхні мінімальні потреби, скільки вони одержать від Соціяльного Забезпечення і яке маєте ще інше майно);

(Закінгення на стор. 3)

Степан Салик

ОСІННІ НАСТРОЇ ГАНТЕРСЬКОГО ЛІСУ

До нас у Кетскільські гори завітала пані Осінь. Давно очікувана гостя розливає свої золотисті кольори по горах, полонинах, по ще зеленому лісі. Ґама її кольорів широка — від блідожовтого до киноварy й карміну. Пані Осінь ступає велетенськими кроками і наче з відра розливає ці барви. Де пройде, там листя починає жовтіти. За одним махом пензля розмальовує цілі полоси лісів і гір...

Дерева просять Осінь заждати ще трішки, бо їм добре в старій, зеленій шаті. Та вона не слухає, вона поспішає, бо несподівано може загостити мороз, прив'ялити листячко й воно опаде передчасно. І хоч ліс молить і благає Осінь відкласти своє розмалювання, вона невблаганна...

* * *

Я часто думав, щоб піти поглянути, що в лісі твориться, бо він мій сусід і я часто в нього гостюю. Щось мене туди кличе і тягне. Я не хотів прийти заскоро, щоб не розгнівити пані Осінь. Ждав поки вона скінчить свою працю. Ждав поки вона буде готова прийняти гостя на свій осінній бенкет з концертом симфонії осінніх барв. Хоч так бажалося мені послухати лісової пісні, як слухав давніше, коли збирав у лісі „букви" — зернята листястого бука...

Одного дня таки не втерпів і пішов блукати в задумі по лісових нетрях, пригоди шукати, заглянути в кожний куточок, як у новій одежі ліс виглядає.

* * *

У задумі ввійшов я в лісове царство. Всюди тут заворожена тиша і спокій. Не чути гамору, шуму, ні навіть щебетання пташок, що влітку ліс розвеселяли. Спокійно, молитовно, мов у церкві під час Великого посту. Коли споглянути вгору поміж верховіття дерев, видно тільки голубе небо, а там... незримий престіл Всевишнього. У глибокій молитовній пошані схилив я голову перед Творцем, бо я тільки порошинка.

Під ногами грубою верствою простерся килим золотистого листя, що під подувом полонинського вітру так ніжно шелестить... Так навколо тихо, лиш я шепочу молитву, бо тут вся природа молиться Богу.

* * *

Заглиблююся в ліс, вистелений золотистим листям. Ліс шепоче до мене мовою зів'ялого листя. Він питає — чому ходиш, чому топчеш мій листяний килим? Моє листя випещували полонинські вітри, ясне сонечко своїми променями зогрівало й викохувало чарівливу красу його зелені. Уважай, прошу, не завдавай мені болю!

Спостерігаю, як вітер піднімає листя і запрошує до танцю. Час на відпочинок буде взимку, коли килим золотистого листя вкриє пухкий білий сніг. І листя поволі оживає, піднімається і в обіймах вітру веде осінні танці — коломийку й аркана. Троїсті і вітрові музики пригравають, аж кров буриться в жилах! У бравурному танці сплелося листя кленів, дубів, ясенів, беріз, осики-трепети, що її листочки безперервно трясуться. Ясен-лицар чудес у танці доказує! Листки танцюють парами, вкупі, але є й такі, що волюють крутитися в танечному вирі одинцем. Це самотні листки, що від гурту відстали. Замріяна досі лісова тиша оживає, мов у завороженій казці після чародійного сну. Все прокинулося, наче на світ народилося. Старі, кремезні дерева-велетні поважно навколо стоять і споглядають та радіють, як їх листки весело танцюють. Це може їх останній цьогорічний лісовий танець. Вони добре знають, що „вітер свисне, мороз потисне, головоньку склониш, листочки зрониш, жаль серцю буде". Нехай лісова молодь розважиться, погуляє, поки юні літа. І ми колись такими були... І в задумі похитують верховіттям.

* * *

Хотілося б збагнути тайну цієї осінньої симфонії лісу, розкрити партитуру її композитора та торкнутися інструментів, що її виконують. Але ліс береже свою таємницю і цікаве людське око її не побачить, а вухо не почує. Ще довго-довго прийдеться ждати, поки вдасться збагнути як побудована осіння симфонія лісу.

* * *

На полонині вже тихо стало. Тільки десь високо довгим ключем пролітають журавлі. Чути, як сумно курличуть на прощання — кру, кру, кру!

Днина добігає до кінця. Сонце ховається за верхогір'я. Гірська річка шепоче між камінням свою вечірню молитву...

Іван Р. Костюк

ЧОТИРНАДЦЯТЬ ДНІВ В РИМІ

(Спроба репортажу з паломництва до Риму)

(2)

Коли наша група прибула до Риму, Синодальні Наради добігали вже до свого завершення. Від мирян, що прибули до Риму раніше й брали участь у спільній авдієнції в Папи Івана Павла II, яка відбулася в середу, 19-го вересня, в 6-ій годині вечора, ми дізнались, що в авдієнції взяли участь всі наші Владики, священики й миряни (українська група вирізнялась своєю чисельністю). Папа говорив про подружнє життя, яке під сучасну пору тратить своє притаманне значення. Вітаючи поодинокі групи різнонаціональних паломників, Святіший Отець звернувся до українських паломників, привітав їх українською мовою, передаючи одночасно привіт усім українцям в Україні й у вільному світі сущих, а з уст українських паломників понеслось грімке „Многая літа". На закінчення авдієнції, Владика Василь Лостен підійшов до Папи, приклякнувши й поцілувавши перстень, і передав Йому якусь білу конверту. Кожний на свій лад, кожний по своєму інтерпретував цей „інцидент"...

Ще цього самого дня, в четвер, 20-го вересня, у вечірніх годинах, Блаженніший Патріярх Йосиф, в асисті Владик і священства, посвятив в Соборі св. Софії Пропам'ятну таблицю українських вояків-комбатантів, що їх уфундувало Т-во „Броди Лев". На жаль, серед загально пануючої суматохи й повної дезорієнтації, мені не пощастило бути присутнім на цьому врочистому посвяченні. Від делегата Т-ва „Броди Лев", всюди сущого і завжди десь поспішаючого, п. Андрія Закревського, який в товаристві своєї симпатичної дружини брав участь у цьому посвяченні, ми згодом довідались, що „все було гаразд".

Серед дощевої погоди й захмареного римського небосклону (погода в Римі подібна до погоди в східніх стейтах ЗСА), що впродовж четверга, п'ятниці й суботи дошкулювала паломникам і їхній участі у всіх ювілейних відзначеннях та доливала оливи до „паломничих настроїв", я подався по довколишнім вулицям й вуличкам довкруги Обителі СС Служебниць на оглядини Риму. Побачивши римський Колізей, що положений від Обителі лише „два бльоки", та побувавши на ювілейній виставці („Ля Республіка Демократіка Тедеска") „30 ліття Німецької Демократичної Республіки", яка для затроювання комуністичними гаслами й без того вже до сита скомунізованих римлян, розташувалась у вибагливому й репрезентативному „Експозиційному Музеї—Палаті" при „вія Націонале", оглянувши імпозантні будови й палаци я повернувся втомлений та більше чим вдоволений на вечерю до Обителі. Тут гуло й шуміло як в улику. Старі знайомі вітались, нові знайомства починались... Одні другим розказують про себе, родину, про табори в Німеччині, про життя-буття на нових місцях поселення в ЗСА, Канаді, Англії, Франції, Німеччині, Югославії, Австралії. Паломники, що тільки що прибули з Лондону, де брали участь в нарадах УПСО (Українського Патріярхального Світового Об'єднання за Єдність Церкви й Народу), інформують про те, „що було в Лондоні" і що діється та що повинно б статися в найближчому майбутньому. Інші, що раніше прибули до Риму й зупинилися в Обителі, жаліються, що їх не допущено до Синодальних Нарад. Велика й простора їдальня Обителі, привітна й вибагливо влаштована вітальня, всі коридори, приміщення музею й кімнати жителів Обителі були вщерть заповнені паломниками. Та всьому давали раду понад все працьовиті Сестри Служебниці й їхня настоятелька, енергійна та всім вибачлива сестра Ґенофера, яким зголошувалися „на допомогу" деякі пані й панове з-поміж паломників. Так під час вечері, як і після неї, довго гуторили паломники, які до пізньої ночі не розходились по своїх кімнатах. Та не такі розмови й настрої панували серед нас наступного дня.

3. З радістю журба почала обніматись

У п'ятницю, 21-го вересня, припадало Різдво Пречистої Богородиці. Після сяк-так переспаної ночі, цим разом вже в товаристві мого співмешканця о. диякона Тараса Дусановського, по сніданку в готелі о. Тарас поїхав до Собору св. Софії, а я подався до Обителі на Богослуження. День випав знову дощевий і похмурий. Настрої серед паломників щораз то мінялись. У повітрі зависла якась непевність в очікуванні назріваючих подій. На них не довго довелось нам чекати. Точно в 11.30 ранку, римський час, рознеслось по Римі „гіобова вістка" (так її зразу почали називати деякі паломники), що „Святіший Отець найменував Митрополитом для Українців-Католиків у ЗСА — о. шамбеляна Мирослава Любачівського". Таку вістку передану телефоном з Собору св. Софії. Як згодом виявилось, Блаженніший Патріярх Йосиф одержав цю вістку листовним шляхом з Римської Курії. Не було сказано тільки, чи від самого Папи, що готувався в той час до своєї поїздки до Ірляндії та ЗСА, чи від „Східньої Конґреґації". Деякі поміркованi паломники, зокрема серед кіл священства, потішали нас, мовляв, „все ж таки є якийсь поступ, бо в попередніх подібних найменуваннях Блаженніший довідувався про це з ... радіо та середників масової інформації". Та на „гарячі розмови" ще не прийшла черга. Вони почались тільки тоді, коли в 12-ій дня римські радіостанції, телевізійні канали й римська преса у своїх коротких й дуже лаконічних комунікатах підтвердили цю вістку.

І дійсно, „радість з журбою обнялась". Якось, немов би за помахом чародійної палочки, зник усміх на обличчях паломників, а серця кожного почали наповнятися зневірою, жалем, болем і смутком. За віщо? Чому? Чому саме тепер, коли ми тут з'їхались для відзначення радісних, ювілейних Святкувань, римські святці й влада кинули нам такий „данайський" подарунок? „Доколі Господи? Кво вадіс Рома? Кво вадіс Папа? Віва Папа Войтила, морітурі те салютант!" Такі й подібні думки, міркування та голосні коментарі передавались з уст до уст. На очах жінок й деяких, емоційних, мужчин показувалися тут і там сльози. Сльози не радости, а смутку! Бо й справді: чому знехтовано й цим разом права й закони нашої многострадальної Помісної Української Католицької Церкви? Чому знехтовано намагання Блаженнішого в цій справі завести лад і не взято під увагу його кандидатів на „овдовілий" митрополичий престол у Філядельфії?! Різні думки, різні поради сипались як з „обильного" рогу. Одні закликали до „негайної реакції" — до демонстрацій, протестаційних телеграм. Інші як могли втихомирювали гарячі й щораз то більше „палаючі" настрої.

Серед такої атмосфери й гарячих розмов вже нікому не смакував обід. А „сльотна" погода, дощ й захмарене небо добавляло до цієї, здавалось би, похоронної атмосфери ще й свою лепту. Якби не було, всі ювілейніні відзначення у висліді того, що сталося, відійшли в сутінки.

До цих похмурих настроїв долучувалися щоразу нові неполадки, цим разом організаційного й побутового характеру. В Обителі СС Служебниць ніхто нічого не знав, що діється довкруги всіх ювілейних відзначувань. Для прикладу: на заповіджену Торжественну, Благодарну Архиєрейську святу Літургію, що після програми мала відбутися в Соборі св. Софії в 5-ій годині вечора, в п'ятницю, 21-го вересня, один з „римських" священиків збирав гроші на „спеціяльно замовлений автобус", що мав завезти нас усіх, тобто мешканців Обителі, паломників з нашої групи та інших, які мали намір разом з нами поїхати до Собору св. Софії, але нам біля ста осіб треба було добиратися самим, навмання, хто автобусами й таксівками, а деякі лишилися огірчені „вдома", бо „замовлений автобус" не приїхав! Маючи вже „досвід" з подібних неполадок, користуючись „воляпіком" з латинських, німецьких та англійських слів, що мав виглядати нібито на „італійську мову", я добрався до „піяцца Венеція", а звідтіль, за допомогою постійного „бувальця" в Римі, мого пластового друга, проф. д-ра Володимира Янева, що разом з дружиною Софією також поспішав на Св. Літургію, я попав туди вже на „Апостола".

4. Торжественна Архиєрейська Літургія в Соборі св. Софії

Серед переливу дзвонів св. Софії, гучномовців, якими передавалось назовні собору Літургію, під звуки літургічних напівів Блаженнішого й усіх владик та священиків, яким відповідав добрий хор „Прометей" з Чікаго із значною допомогою вірних, котрі заповнили по вінця чудову, з прекрасним іконостасом, малюнками, вітражами й мозаїкою церкву.

(Продовження буде)

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ — ЦЕ ГОТОВИЙ СПАДОК

(Закінчення зі ст. 2-ої)

8) Не забувайте того, що Соціяльне Забезпечення перестає виплачувати допомогу вдові з хвилиною, коли наймолодша дитина осягне 18 років життя. При тому треба пам'ятати, що ринок праці для жінок середнього віку без спеціяльної професії (не враховуючи їхнього великого досвіду, як господинь і матерів та виховниць наших дітей) ніколи не був великий. З огляду на це, Ви повинні забезпечити вдову додатковим приходом до її 60 року життя, тобто до часу, коли вона сама зможе одержувати місячну пенсію від Соціяльного Забезпечення.

9) Застановіться також над тим, яку хочете дати освіту своїм дітям і які будуть з цим пов'язані кошти. До уваги треба брати чотири підставові роки коледжу, можливості одержання стипендії, студентські позички, а також частинної праці дітей.

Найбільше важливими є такі точки: 3-тя, тобто конечна готівка, потрібні родині безпосередньо після передчасної смерти її голови; 4-та — потреби родини, яка залишається після передчасної смерти її голови і 5-та — забезпечення даху над головою родині у випадку передчасної смерти її голови.

Усі інші засоби придбання майна можна брати до уваги тільки тоді, коли Ваш заробіток дозволить на це.

Не відкладайте цієї справи! Якщо Ви не певні, що Ваша родина є достатньо забезпечена на випадок Вашої передчасної смерти, телефонуйте до Українського Народного Союзу, а наш представник зголоситься до Вас і допоможе Вам заплянувати придбання готового спадку.

Український Народний Союз старається під цю пору переконати українців, що забезпечення у Союзі — це не тільки додаткове забезпечення і що ми забезпечуємо не лише на малі суми, а основне забезпечення треба брати в комерційних фірмах, але що Український Народний Союз може власне бути тим, що дає основне забезпечення.

Не комерційні забезпеченеві фірми, а УНСоюз фінансує заходи, щоб звернути увагу світу на українських дисидентів, на українську національну справу, дає фінансову допомогу українським науковим і культурним установам, дає стипендії студентам, допомагає школам українознавства, молодечим організаціям і фінансує публікації про Україну.

Того роду справами займається Український Народний Союз уже на протязі 85 років. Якщо закупите забезпечення в УНС, станете і Ви співучасником наших, вищеподаних починів, станете частиною української громади, допоможете їй розвиватися для добра цілої української справи.

Візьміть основне забезпечення в УНСоюзі — станьте членої нашої, 87,000 братської родини. Приєднайтесь до спільних святкувань ювілею УНСоюзу з нагоди його 85-річчя.

ІНТЕРВ'Ю...

(Закінчення зі стор. 1)

ПИТАННЯ: Яким був перший тиждень Вашого перебування на Заході?

Н. СТРОКАТА: Цей тиждень почався на Шереметєвському аеропорті. Здавалося, що відірвавшись від ласкавих, милих, рідних співвітчизників, кращих людей, з якими ми багато років ішли поруч, ми вже ніколи не побачимо такого тепла і стільки ніжности, які вкривали наш життьовий шлях. Але сталася несподіванка. Минуло кілька годин і ми опинилися на віденському аеропорті і там на зустріч нам вийшли знов люди прихильні, милі, приємні, дуже раді зустрічі з нами. І навіть здавалось, що от-от затруться кількагодинні враження з Шереметєва. У Відні нас зустрічали українці, які у різний час покинули рідний край з різних його районів, а тепер живуть у різних районах землі. Вони прикрасили перші дні нашої еміґрації, прикрасили настільки, що вже й не чуємо себе еміґрантами. А ще були присутні на відправі у храмі св. Варвари, оглядали міста Відень, пізніше Лондон, давали інтерв'ю та пресконференції, а поміж тим всім, нові, нові знайомства, знову, кажу, зі щирими, прихильними людьми, які, очевидно, стануть для нас такими самими близькими і рідними, якими були ті всі, з якими ще недавно ми розпрощались на Шереметєвському аеропорті. В Лондоні додалися незабутні враження і зустрічі в англійському ПЕН Клюбі. Чому особливо називаю ці враження, бо то була зустріч з інтелектуальною елітою Англії.

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Дуже приємно нам було зустрітися з такими діячами чи працівниками Міжнародної Амнестії, як Богдан Нагайло. Це молодий українець, який виховався далеко від рідного краю і все таки тут, за кордоном, на чужій землі він вихований як щирий українець-патріот. У нас передбачається ще пресконференція в Лондоні завтра і зустріч з українською громадою і з українською молоддю в Лондоні.

Н. СТРОКАТА: Здається треба відмовитися від таких понять як чужина, чужа земля, бо на оцій не нашій і не чужій, вольній землі почуваємо себе добре.

ПИТАННЯ: Про кого із своїх співвітчизників ви хотіли б згадати сьогодні?

Н. СТРОКАТА: Я казала, що багато милих, гарних, рідних людей ми покинули в рідні́м краю. Але очевидно найбільше заслуговують на добру згадку саме ті, що сьогодні перебувають в найгірших умовах, що сьогодні найбільше потребують нашої допомоги і просто доброго слова. Це в'язні Гельсінкської групи, заарештовані протягом цього 1979 року. Я маю на увазі Бердника, Січка-батька, Січка-сина, Горбаля, Стрільцева, Лесіва, Литвина, Овсієнка. Боюсь, що список назвала неповним, бо останнім часом арешти відбувались частіше і може бути, що за цей тиждень, повний таких таємниць і приємних вражень для нас, і ще хтось із моїх колег з Гельсінкської групи пішли в ув'язнення. Так це, чи не так, проте пам'ятаю вас всіх, мої дорогі колеги, на волі і за ґратами. Даруйте, що покинули...

ПИТАННЯ: Чого сподіваєтесь від української спільноти на Заході?

Н. СТРОКАТА: Репрезентувати український народ, який позбавлений можливості творити своє автентичне життя.

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Всіма засобами підтримувати такі заходи як Міжнародної Амнестії, як „Смолоскипу", які спрямовані на звільнення репресованих українців.

ПИТАННЯ: Чи ви думаєте, що ви зможете скріпити національну ідентичність української громади і чим ви можете допомогти у її діяльності на Заході?

Н. СТРОКАТА: Після короткого перебування тут я ще може не готова відповісти на всі можливі різноманітні аспекти. У всякім разі, для українського народу склалися специфічні умови на творення його культури. Умови на збереження його національного духа є більш сприятливими не на самій Україні, яка є поневолена, а тут у західньому світі. Я не знаю чи є ще така еміґрація, яка могла би сподіватись саме за межами своєї батьківщини нести ідеали свого народу. Саме ця особливість української нації, мені здається, покладає на нас однозначний обов'язок.

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Я прожив 60 років і за 60 років здобув деякі знання і деякий досвід, і я цими знаннями і цим досвідом хотів би поділитись зі своїми земляками за кордоном.

ПИТАННЯ: Чи думаєте скористати зі запрошення Гарвардського університету?

С. КАРАВАНСЬКИЙ: Я думаю скористати з цієї нагоди, але я маю ще запрошення з Едмонтону. В усякому разі, ці лекції, що у мене просять — я їх зачитаю. А дальше буде видно. У вільному світі, якщо я не зможу свою інтелектуальність застосувати, то я буду фізично працювати, буду збирати сміття, але буду жити під вільним небом там, де можна вільно говорити, вільно висловити свої думки. У вільному світі я буду робити все, що можна. Аби тільки бути у вільному світі...

На закінчення інтерв'ю С. Караванський сказав, що він і його дружина уважають, що Світовий Конґрес Вільних Українців є всеоб'єднуючою, репрезентативною і авторитетною організацією всіх українців у вільному світі.

ОКРУЖНИЙ КОМІТЕТ...

(Закінчення зі стор. 1)

Відділ) по 14 членів; А. Романик (331-ий Відділ) і В. Євтушенко (432-ий Відділ) по 12 членів; П. Щерба (173-ій Відділ) і Б. Одежинський (216-ий Відділ) по 10 членів.

Представлений П. Тарнавським д-р Флис подав дані про загальний стан УНСоюзу та про його активність в громаді. Він вказав на дальший зріст УНСоюзу у загальному майні та поінформував, що Екзекутивний Комітет заанґажував фірму Войнович і Ко. з Клівленду, яка старається одержати позичку від одного з банків для побудови дому для старших віком союзовців. У новій будівлі в Джерзі Сити вже винайммлено дев'ятий і частину десятого поверхів, а до винаймлення залишилось ще біля 20,500 кв. стіп і мала крамниця.

Обговорюючи організаційну ділянку, д-р Флис заявив, що ситуація є досить поважна, бо за поточний рік УНСоюз потерпить втрату від 1,000 до 1,500 членів. Тому він закликав всіх до посиленої організаційної праці в наступних тижнях.

Головний контролер проф. Б. Гнатюк, у своєму короткому слові, звернув увагу на те, що Головна Контрольна Комісія одобрила працю Головного Екзекутивного Комітету і його настанову у теперішній дещо „збалканізованій" ситуації в громадсько-політичному секторі. Він закликав присутніх позбутись антагонізмів та співпрацювати тісно для добра УНСоюзу і громади.

Головний радний І. Одежинський висловив признання пп. Гавришеві і Тарнавському за їхню ініціятиву і прикладну працю в Окрузі, що вдержує її на першому місці в системі УНСоюзу. Він рівнож висловив признання усім секретарям і запевнив, що Округа осягне свою квоту нових членів в цьому році.

Після доповідей присутні ставили запити, на які відповідав д-р Флис. Колишній головний контролер д-р Іван Скальчук подав ряд критичних заввағ щодо діяльности УНСоюзу, зокрема в організаційній ділянці, хоч не подав конструктивних порад. Він також критикував „Свободу", яка, на його думку, не служить задовільно потребам громади.

Запити ставили ще: Б. Одежинський, І. Скіра, Я. Кігницький, Ковальчин, В. Євтушенко, Т. Дуда і В. Яців.

Відтак П. Тарнавський подав до відома, що в цей день також відбувались наради Окружного Комітету Українського Братського Союзу та що Округа УНСоюзу запросила учасників тих нарад взяти участь у спільній перекусці. Внедовзі на залю нарад увійшли головні урядовці і представники Відділів УБСоюзу. Групу очолювали головний педсідник УБСоюзу Іван Олексин, головний касир Едвард Попіль, головний секретар д-р Роман Ричок і головний радний Микола Бойчук. Це вперше, що представники обидвох братських союзів стрінулись на цьому рівні. Під час розмов вони поділились думками щодо спільних проблем, зокрема в ділянці організаційної праці в терені. Виринула думка, щоб відбувати частіше такі зустрічі.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

З уваги на закінчення біжучого року, Адміністрація просить всі Товариства чи поодинокі особи, що довгують за оголошення, вирівняти їх конечно найпізніше

до 20-го грудня 1979 року

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

НТШ І СУЖА...

(Закінчення зі стор. 1)

ких публікацій". Розповідаючи про Сосновського-науковця, голова НТШ-А згадав про заслуги св. п. Доктора Сосновського для української науки та вказав на маловідомі серед нас заходи М. Сосновського в справі видавання разом з УВУ „Правничого журналу", ініціятиву в плянуванні при НТШ „Підкомісії для міжнародно-політичних дослідів" та велетенську підготовчу працю для написання „Історії української політичної думки".

Головним промовцем на Вечорі був проф. д-р Василь Калинович, який дав влучну і вдумливу аналізу вибірки писань Михайла Сосновського, що про неї мова. Сама книга містить в собі 97 есеїв і статтей д-ра Сосновського, що займають понад 700 сторінок друку. Радше ніж спинятися на поодиноких творах, проф. Калинович поділив їх умовно на п'ять головних тем: загально наші поселення, політичний сектор на еміграції, СКВУ, підсовєтська Україна і зовнішня дія діяспори. Ґрунтовно зупинившись на цих темах, промовець підкреслив особливість публіцистики Сосновського, який освітлював ним обрані теми не лише теоретично, з обсерваційної віддалі, але й знутра самої справи, бо був він водночас і теоретиком і діячем, що стояв коло керма багатьох наших найбільш вітальних організацій і установ: „обсервація ззовні, але досвід зсередини!" Найбільш характерною прикметою журналістичного стилю Сосновського, каже Калинович, за А. Камінським, який написав Передмову до „Між оптимізмом і песимізмом", є інтелектуальна чесність: д-р Сосновський ніколи не понижував своїх опонентів, завжди був до подиву об'єктивним, шукав завжди розв'язок проблем, ніколи не претендував на останнє слово, бо завжди шукав істини. Був ідеалістом, якщо мова про ціль, прагматиком чи реалістом, якщо мова йде про шляхи до тієї цілі.

Читаючи всі ці 97 праць Сосновського, як і перед тим його попередні книги про Донцова та про міжнародні зв'язки нашої країни, кожен раз треба дивуватися тій титанічній працьовитості Сосновського. Як міг він, — питає д-р Василь Калинович, — встигати перечитувари колосальну кількість джерел, які наглядні в кожній, навіть найменшій статті; працювати на хліб насущний; належати до багатьох організацій і в них активно працювати; брати участь найдіяльнішу в багатьох конференціях, симпозіюмах, панелях, лекціях; писати дуже багато для публікування і ще до того науково день-у-день працювати над таким ось амбітним проєктом, як історія української політичної думки?

Професор Калинович цікаво пояснив теж значення книги „Між оптимізмом і песимізмом" для майбутнього: він уявив себе українським читачем умовно через двісті років віднині і поставив питання: що дасть ця книжка такому читачеві? Вона дасть відомість і свідчення, що ми стоїмо на самостійницьких позиціях (були ж колись позиції народницькі, соціялістичні чи інші); виявить проблеми, які існували серед українців у діяспорі і на Україні; покаже, які розв'язки пропонував автор цим проблемам; як він пропонував їх розв'язувати; які ідеї та думки нуртували в українській діяспорі; які були політичні та громадські середовища наші та яка була структура їх; якою була наша преса; які акції вела діяспора; які погляди ми мали на націоналізм, комунізм і демократію; які погляди на УССР ми поділяли; яке було ставлення до СССР; і багато чого більше.

Можна побажати, щоб ця аналіза творчости св. п. д-ра Михайла Сосновського, яку дав проф. Василь Калинович, була надрукована в анналах НТШ, настільки вона цікава й цінна. Це саме стосується і зворушливого та глибокого Слова Голови НТШ.

Після короткої перерви, як це є звичаєм „п'ятниць" Літ.—Мист. Клюбу, коли зібрана публіка має нагоду між собою товарисько познайомитися і відвідати буфет, виступив ред. Василь Тершаковець з читанням уривків з есеїв і статтей Михайла Сосновського. Серед прочитаного в пам'яті зосталося „Вияснення порядком самооборони" під назвою „Ідеал поти й живе, поки він оспоримий і нарушимий". Це сильна і проникпива річ, в якій Михайло Сосновський з'ясовує своє „Вірую", як українця, демократа - націоналіста, громадсько-політичної одиниці українського народу і його чільного представника. З інших уривків, прочитаних ред. Тершаківцем, можна було бачити універсалізм Сосновського, який у своїй творчості публіциста глибоко заторкував безліч тем — все те, чим живе й віддихає Україна та українська діяспора тепер і в минулому. А над усім, як найвищий наказ інтелекту і совісти — Національний український інтерес.

Закінчення цього незвичайно поважного і на високому рівні Вечора провела Голова Спілки Українських Журналістів Ольга Кузьмович, розповівши про зібрані матеріяли д-ра Сосновського, в кількості 105-ти ще додаткових статтей і репортажів, які цей раз не включені в книгу „Між оптимізмом і песимізмом", але які слід видати в майбутньому. З того матеріялу буде ще один такий самий том. І це щойно зібрані праці Сосновського за останнє семиріччя його життя. Поза увагою упорядників лишилося багато інших праць Сосновського, які друкувались на сторінках чи то щоденника „Свободи", чи тижневика „Гомін України", головним редактором якого був у свій час Михайло Сосновський, чи інших багатьох наших періодиків. Нав'язуючи до „Українського Журналіста" ч. 13, яким СУЖА склала поклін одному з своїх найвизначніших членів у першу річницю його передчасного відходу з життя, Ольга Кузьмович висловила свою радість, що українська спільнота у вільному світі не забула Сосновського, не забула цієї виняткової людини і є на шляху таки утривалення назавжди пам'яти про нього. Редактор Кузьмович представила також присутніх на залі двох осіб, які заслужили в особливий спосіб на вирізнення цього Вечора: редактора Анатоля Камінського, як згадано автора Передмови до книги Сосновського і упорядковувача цієї Збірки, та артиста-маляра Михайла Мороза за намалювання прегарного портрета д-ра Сосновського. Портрет дійсно красив усю сцену разом з червоними квітами і оригіналом „Грамоти СКВУ" для Михайла Сосновського, яку посмертно за унікальні заслуги для українського народу і для української визвольної справи признав Третій Світовий Конгрес Вільних Українців в листопаді минулого року.

На Вечорі можна було купити книгу Сосновського, яку тепер поширює НТШ, разом з найновішою публікацією також НТШ, творами поета М. Драй-Хмари. Коротко від Клюбу вітали і прощали зібраних маестро Степан Крижанівський та інж. Тарас Грицай.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замоподу ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

П'ЯТНИЦЯ, 14-го ГРУДНЯ 1979 р.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд., о год. 7-ій веч., в залі УНДому в Ірвінґтоні. Проситься чл. вирівняти залеглі вкладки. — Стефанія Стеців, гол., В. Шпирка, заст. гол., Леся Назарук, касир, Ю. Баранюк, фін. секр.

СУБОТА, 15-го ГРУДНЯ 1979 р.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Ів. Франка 372-ий Відд., о год. 6:30 веч. в домі секретаря. На порядку: вибір Управи на 1980 р. Проситься чл. прибути. П Ю. Лонишин, предс., І. Головка, кас., Й. Ярема, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні Збори Б-ва св. Ів. Хрестителя 270-ий Відд., о год. 7-ій веч. в УНДомі. Проситься чл. вирівняти вкладки за 1979 р. Поштою посилати на адресу фін. секр. — S. Ostrowsky, 29 Lexington Ave., Jersey City, N.J. 07304. Tel. 201-432-2983. — В. Бутковський, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ГРУДНЯ 1979 р.

WATERVLIET, N.Y. Річні Збори Б-ва св. о. Миколая 13-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр. Клюбі. На порядку: вибір Управи на 1980 р. Проситься чл. прибути. Після зборів перекуска. — Управа.

ПАРМА, Огайо. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 334 Відділ, о год. 12:30 по пол. в домі фін. секретаря при 3324 Торрінґтон вул. на Пармі. Проситься чл. прибути вирівняти вкладки. — Б. Задорецький, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 23-го ГРУДНЯ 1979 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні Загальні Збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 2-ій по пол. в залі церкви св. Йосафата. На порядку: читання протокопу, звіти — фінансовий і хворих, організаційні справи та збирання чл. вкладок. Проситься чл. прибути і вирівняти чл. вкладки. — К. Шевчук, предс., С. Васьків, заст. предс., Т. Кубарич, фін. секр., С. Мартинюк, кас., Д. Пристай, секр.

Увага! Члени 342-го Відділу УНС в Картерет, Н. Дж.

З уваги на те, що помер секретар 342-го Відділу бл. п. о. Петро Мелех, **обов'язки секретаря виконує аж до Загальних Зборів Відділу п-і Ірина Мелех.**

Загальні Збори Відділу **відбудуться в неділю, 20-го січня 1980 р., о год. 1-ій по пол.** в залі української православної церкви св. Дмитрія в Картерет, Н. Дж.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО СЕНЬКО, член УНС Відд. 94 ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремк, Міч., помер 27 жовтня 1979 р. на 88-му р. життя. Нар. 1890 р. в Україні; членом УНС став у 1935 р. Залишив у смутку дочку Петсі, 2 внуків і 5 правнуків. Похорон відбувся 30 жовтня 1979 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

ІВАН ВИВА, член УНС, Відд. 292 св. Івана Хрестителя в Детройті, Міч., помер 28 жовтня 1979 р на 84-му році життя Нар. в Україні; членом УНС став 1930 р. Залишив у смутку дружину Розалин і сина Теодора. Похорон відбувся 27 жовтня 1979 р. в ст. Недвіґ в Дірборн Гайтс, Міч.

Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.